DODD'S KIDNEY PILLS
FOR ALL KIDNEY DISEASES
RHEUMATISM, BRIGHT'S DISEASE, DIABETES, BACKACHE
NUMBER 4087 THE PROPRIETARY

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

SVENSK-AMERIKANSKA

Att hemmasvenskarna skratta åt vårt svensk-amerikanska vardagsspråk är knappast att undra på, ty erkännas måste ju, att det är ganska tusenkonstigt, ett mixtum komposition av besynnerligaste slag och i förhållande därtill obegripligt för den oinvigde. Därför är det, som sagt va' blott helt naturligt, att man därhemma skall få sig lite roligt åt det, och det enda jag har att anmärka mot dem, när de skämta med det i sina tidningar, är, att de esomoftast skratta åt nånting, som inte är svensk-amerikanska alls utan något helt annat i stället, som inte det minsta hör dit. Läs det här, till exempel, ska du få höra.

Det var Axel Arvid som vid sitt senaste besök hos mig yttrade detta, i det att han la' ett klipp ur en Sverige-tidning framför mig på pulpeten. Jag tog det och läste följande:

"På en småländsk järnvägsstation sitter en bondgubbe och ser lidande ut. Av och an framför honom promenerar en svensk-amerikan. Stannar och säger:

— Well, old man! How do you må?

— Då å la ente så bra, då. Ja har så ont i magen, så, å ska te doktarn i stan.

— Well, but the swedish doctors are very stupid and odugliga. Tacka vill ja doktorna in America. I will tell you a story about them. Jag worked på en liten fabrik — only 80,000 arbetare — och där skedde en olycka. We brought him till en reparationsverkstad för folk — lasarett, som det heter här. Doktorn lagade mannen. Han lever än och är frisk och kry. Ty i Amerikas country are very skickliga läkare. What do you say about that?

— Ja, då va la besönnerlit. Men di schwänske doktorna å la inte håller så dälla. Ja har hört talas om en, som gjorde en mycke bra åpprasjon. Han skar öpp mönnnen på en schwänsk-amerikan, så den räckte från öra te öra.

— Why gjorde han så?

— Jo, de va la för, att han skölle könna ljua än bättre än han gjorde!"

Ja, det var allt ett tämligen misslyckat prov på svensk-amerikanska, om det nu är det, som det skall föreställa, anmärkte jag.

Skulle ödmjukast tro det, bekräftade Axel Arvid. Men inte nog med att det inte finns en åstymmelse till, vad det är utgett för att vara, utan författaren har också gjort en annan betänklig gubbe, och det är, att den där beskedlige smålandsbonden skulle kunna begripa, va' karlen sa. För det var väl ändå meningen, att den här bonden vid tillfället skulle representera hemmasvensken, som lyssnar till en svensk-amerikan, som gladeligen går på i ullstrumporna med det språk, han använder i dagligt tal med landsmännen här ute.

När jag kom hit till landet för många år sedan, förstod jag ej ett ord av den rotvälska, som svensk-amerikanerna talade. Hade det varit en blandning, med en del engelska ord och en del svenska, såsom i det här tidningsklippet, hade det väl gått an, synnerligast för den, som har kännedom om båda språken, men det här var något helt annat, där man, bildlikt talat, gjort krösamos av alltihop.

Strax efter ankomsten till Amerika avlade jag ett besök hos en farbror till mig, som bodde i Moline, Ill., och där var det jag första gången råkade ut för en person, som talade den "munart", som man tyvärr allt för ofta får höra bland dem av våra landsmän, som vistats härute en längre tid.

En morgon mötte jag en murare, vars bekantskap jag gjort i min farbrors hem. Han var arbetskrädd och kom knogande på en stege, som föreföll mig ganska oproportionärlig. Lång som det svåra året, men icke bred i förhållande därtill, som jag varit van vid i Sverige, utan i stället så smal, att jag inte kunde begripa, hur nån människa skulle kunna använda den.

"Det var ena besynnerliga stegar ni har här i landet", anmärkte jag skrattande, sedan vi hälsat.

"Töcker mäster då?" svarade mannen.

"Ja, sådana ha' vi inte i Sverige".

"Is that så. Butt här i Amerika har ni nog ljus för dom, åll rajt, ska ja säga".

"Ljus för dom? Vad menar ni med det?"

"Well, ja ska expläna för mäster. Si ja å murare, som ja sa, när vi träffes hos Johansöna, å i da har ja vatt hos Larsens borta på kårnan å laga system".

"Lagat system, ha ha ha, det var mej ett roligt uttryck! Varit på sjukbesök hos hans syster, menar ni väl. Jaså, ni sysslar med läkekonsten också? Men va i all världen behöver ni en stege till, när ni går på sjukbesök?"

"Nää, nu förstår inte mäster mej å tal. Si, Larsens, har en system unner kitsenfläret å då ha blitt en kräcka på den, som ja fick lov te å smeta ihop må cement".

"Min gode man, ni får ursäkta, att jag inte är i stånd till att förstå er, men jag har endast varit här en kort tid, så att jag inte hunnit att lära mig engelska ännu. Ni talar om en syster. Är det Larsons syster, ni menar, eller är det någon annans?

"Nä men nu å allt mäster lite folish utå sej, åll rajt. Inte mente ja nån syster, inte — hon kunne väl inte va unner kitsenfläret, vet ja, utan ja menar en sån där system, som di har saftvatten i".

"Saftvatten?"

"Jaa, sånt där vatten, som kommer från schingelruffen å så rinner ner genom kondukterpejpsena, vet ja. Si di jusar saftvatten här i lannet, när di vaskar, si. A nu va då en kräcka så den läckte, å den fick ja lov å fixa må cement, men si öppningen dit ner å så liten, så ja va tvungen te ha en smal stege, å då å därför vi har sånna stega, si".

"Gott, mr S., låt oss nu se, vad ni menar. Kitsenfläret, schingelruffen och kondukterpejpsena, va i all världen är det för något, först och främst?"

"Förstår inte mäster då?" Kitsen, si då å dåsamma som di kallte köket hemma i Sverige, å fläret å golvet, å ruffen vet han väl va då å, då å ju taket, vet ja, å schingeln ä spånen på taket och kondukterpejpsene då å dom där pipera, vet ja, som saftvattnet — rägnvattnet, mena ja — rinner igenom ner i system å si system då å den plass där då stannar i, si".

"Åh jaså, ha ha ha! Nu börjar det att ljusna för mig en smula. Nu tror jag att jag begriper er. Ni menar en vattencistern eller vattenbehållare under köksgolvet, vari man förvarar regnvatten, som från spåntaket genom stuprören ledes dit ner".

"Yes yes, då å ju då ja ment hela tien, ess ja förstås mixar öpp'et lite må ängelska, för då gör vi väl allihop när vi vatt här en tid."

"Men nu, min gode man, tillåt mig fråga, om ni använde precis samma språk — ord för ord — till en amerikan, som ni nu gjort till mig, skulle han då förstå er, tror ni?"

"Nää, då gjorde han förståss inte, för ja talte ju svenska, vet ja".

"Nä, min liv, det är just det ni inte gjorde, för då hade jag förstått er. Ni talade ett slags blandning, där ni dock inte använde en del svenska och en del engelska ord, utan i stället bägge språken, i det att ni godtyckligt vred och vände engelska ord, så att det skulle låta som ett slags svenska".

Den hedersmannen tyckte synbarligen inte riktigt om kritiken, men måste dock erkänna, att den var riktig.

Ja, sådan är svensk-amerikanskan, ej en sammanblandning av ord ur de båda språken, utan ett uppenbart våld på det ena språket för att förvandla det så att det i någon mån skall likna det andra. Här ett annat exempel:

En tid därefter då jag befann mig på annat håll och där fått arbete, tillställde mig en svensk-amerikan en dag följande fråga:

"Vakar du ebri morning?"

"Om jag vaknar, ja? Ja för all del, jag har inte vant mig vid väckarklocka".

"Nä, då va inte då, ja mente, utan ja mente, om du vakar te arbetet?"

"Vakar te arbetet?"

"Yes, om du travlar, vet ja!"

Slutligen begrep jag, att karlen ville veta, om jag gick till fots eller använde spårvagn. De ord han här sökte försvenska voro de engelska verben "walk", (uttalas: vak) och "travel" (gå, färdas).

Detta erinrar mig för resten om en liten paschasa, som du själv en gång använde i dina småhistorier och som, om jag inte allt för mycket missminner mig, jag talat om för dig.

Det var en hederlig svensk farmare, som en dag begav sig till en granne i något ärende. När han kom till gården, mötte han grannens hustru, och dem emellan utspann sig följande samtal:

"Hallå!"

"Hallå!"

"X Pit hemma?"

"Yääs".

"Va å han då?"

"Ute i barnjarden".

"Va gör han där?"

"Han ligger unner hårspauern å grisar".

Finns det väl någon amerikan i hela landet, som kan förstå det där, eller finns det väl en svensk i hela Sveriges rike, som begriper det? Säkerligen icke. Barnjarden, "the barn yard", betyder ladugården, eller rättare ladugårdsplanen; hårspauern (the horse power) är det medelst hästkraft drivna ytterhjulet till ett tröskverk och 'grisar' (av verbet 'grease') är "smörjer". Således, mannen var ute i ladugården, där han höll på att smörja ytterhjulet till tröskverket och för att bättre komma åt, hade han krupit under det, så att han låg under detsamma.

Det talas i dessa dagar en hel del om svenskhetens bevarande i Amerika, och det är jag gärna med på, ty det skadar sannerligen inte. Men ska man ta itu med den saken på allvar, så bör man förstås i främsta rummet beflita sig om språkets renhet. Samtidigt med att vi sätta oss in i engelskan så grundligt som möjligt — vilket naturligtvis måste vara nummer ett, om vi ha för avsikt att stanna kvar härute — böra vi också vinnlägga oss om att minnas svenskan samt behålla den obesmittad av främmande tillsatser. Det är således två språk vi svensk-amerikaner böra kunna ordentligt, nämligen adoptivlandets och fosterlandets, men ett hemmagjort, för alla andra människor i världen obegripligt tredje ha vi däremot ingen användning för.

Men naturligtvis, om vi svensk-amerikaner ska beflita oss om att hålla vårt modersmål rent, hur mycket mer har man då inte rätt att fordra, att hemmasvenskarna härutinnan ska föregå oss med gott exempel, något som de emellertid inte alltid gör. Här ska du få se ett annat klipp ur en Sverige-tidning, vari detta villigt erkännes av en fördomsfri man. Du vet att jag är samlare — klippare t.o.m., om du vill — och hör nu på, ska du få höra någonting roligt:

"Bland svenskar är en osed spord:
de välja helst ett utländskt ord;
finns än ett svenskt som duger bra,
ett utländskt ord de vilja ha.
De preci-, vindi-, provo-cera,
de para-, hasar-, pretendera,
de iso-, gratu-, nivel-lera,
de negli-, volti-, arran-gera,
de ani-, deci-, sig bla-mera,
och igno-, aspi-, inspi-rera.
de refu-, preci-, analy-sera,
emancipera, ekipera!
Sitt svenska språk så smaträtera
de tidningsskrivare allt mera;
estetici, som recensera
och med sin lärdomsprakt briljera,
och professorer, som docera,
affärsmän, vilka avertera,
partimän vilka agitera,
och damer, vilka konversera,
och därtill många andra flera!
Ja, ack och ve, oändligt flera!
Vem håller svenskan nu i ära?
Vem skall oss åter-svenska lära?"

Så uttalar sig en förståndig hemmasvensk. Och även om detta språk låter lite bättre än vår svensk-amerikanska, så återfinna vi dock däri precis samma idé, nämligen att göra utländska till svenska. Och om de gör det själva, så ha de väl häller ingen rätt att klandra oss för, att vi använda oss av samma metod. Nej, på det hela taget är vi nog lika goda kålsupare i det här stycket, fast ingredienserna i deras kålsoppa syns lite finare och anrättningen som ett helt lite smakligare än vår.

(S. A. P.)

Lugnande.

Kompositören Lully var fritänkare, men på samma gång i hög grad vidskeplig.

Vid ett tillfälle, då han anförde orkestern, råkade han illa stöta sin fot. Hans tillstånd blev betänkligt, och han lät tillkalla en präst för att bikta sig för honom. Prästen förklarade att det första Lully måste göra var att offra en ny opera, som han just fått färdigkomponerad.

Prästen tog partituret och kastade det på elden. Vid denna syn kunde Lullys son ej återhålla ett utrop av harm och sorg. Men kompositören blinkade listigt åt honom och viskade:

— Lugna dig! Jag har en avskrift!

Hur de flyttade.

En musiker i New York, som köpt sig ett hus därstädes, hade den olyckan att bo mellan två smeder, och då det visade sig omöjligt att fortfarande uthärda deras oupphörliga hamrande, beslöt han omsider att hällre göra en ansenlig penninguppoffring för att bliva befriad från detta besvärliga grannskap. Han underhandlade alltså med de båda karlarne och betalte var och en av dem en bestämd summa för att de skulle slå sig ned annorstädes.

Om aftonen gick konstnären förnöjd till sängs, ty om morgonen — då kunde han ju ostörd återtaga sitt kompositionsarbete.

Men — o fasa! — nästa morgon förnyades larmet från smedjorna med ännu större styrka än förut. Fort skyndade han ned.

— Huru? utropade han förargad, haden I icke överenskommit med mig att flytta och haven I icke emottagit mina pänningar därför?

— Jo visst, det hava vi gjort, vi hava flyttat — min granne har övertagit min smedja och jag hans.

— Men då kan du väl säga mig om du vet vem som är den största dåren i ett dårhus?

— Det är väl överläkaren.

— Nej, det är korridoren...

Dr. Jones var praktiserande läkare i en liten stad i västern. En kväll blev han anmodad att avlägga besök hos en person, som låg för döden, men måste så gott som med våld tagas från hemmet, där han var inbegripen i ett spelparti. Så snart han anlände till patienten, grep han med ena handen om dennes arm för att känna pulsen och framtog med andra handen klockan. Så började han halvhögt räkna: ett, tv, tre, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio, tio, knekt, dam, kung, äss

Use MURINE FOR EYES IRRITATED BY SUN, WIND, DUST & CINDERS
RECOMMENDED & SOLD BY DRUGGISTS & OPTICIANS
WRITE FOR FREE EYE CARE BOOK MURINE CO CHICAGO

HANS MAJESTÄT DOLLARN

Scener och interiörer från Berlin.

(Korresp. till Sv. Canada Tidningen.)

Berlin, i feb., 1923.

Så länge vintern lekte väg med ljumma sunnanvindar och lärksång över ängarna vid Sans Souci, rådde en, om ej optimistisk, så dock tämligen resignerad stämning i Berlin. Solskenet gjorde tusentals hem, där man ej hade råd att köpa kol och ved, beboeliga, d. v. s. man behövde inte inomhus behålla ytterkläderna på. Den som makt haver i vädret, tycks emellertid nu ha ingått förbund med hr. Poincaré. Samtidigt med att ockupationsarmén i Ruhr stoppade kolexporten till det övriga Tyskland, stormade en bister nordan fram över norra och mellersta Tyskland. Den sparsamt tillmätta födan måste nu av miljoner tyskar förtäras i iskalla rum, där andedräkten står som en sky över matbordet. Ungarna skrika av hunger, och det evigt kvinnligas eviga gnat på mannen, för att han inte är rik som Krösus och kan tillfredsställa den kvinnliga fåfängan, bestyrker ytterligare mannens tro på djävulens existens och Strindbergs psykologiska geni, när det gäller en röntgenfotografering av hennes majestät kvinnan. Själv är jag, Zevs vare prisad, ungkarl, men just därför är jag omsvärmad av äkta män, som vid stambordet på "Zum schwarzen Ferkel" framlägga sin nöd och förklara, att dollar baissen, den trots markförbättringen alltjämt fortgående prisstegringen och nu till råga på allt eländet den sataniskt bitande nordanvinden, gjort deras hem till ett sannskyldigt inferno, barnen till smådjävlar och hustrun till en furie, för att nu inte nämna det retsammaste av allt, pigeschen, som går omkring och betraktar eländet med ett överlägset, satiriskt leende — hon är den enda, som har pengar, officersaspirant i frälsningsarmén, men har alltid väskan späckad med sedlar, tack vare mycket modärna begrepp om Guds barns härliga frihet, jazzar på café Kurfürstendamm kl. 5—6, är på hallelujamöte kl. 7 och bjuder herrskapet på kino kl. 9 för att kunna ha en herdestund med en japan, amerikanare eller östjude, allteftersom det faller sig. Se där Berlin-pigeschen en vogue och Berlinfamiljen i genomsnittstyp i all sin nöd och förnedring! De flesta vilja emigrera, men det är för dyrt; ingen kommer ur landet, förrän han betalat de enorma skatterna (detta gäller även utlänningarna). Man måste stanna kvar och betala priser, som redan äro högre än New York priserna. Ett par skor kostar 120,000 mark (6,5 dollars). I New York kan man, att döma av annonser i Herald, i affärer vid Broadway få ett par eleganta skor för $3.95. Även inom textilindustrien ligger den tyska prisnivån över den amerikanska. Följden är naturligtvis den, att butikerna stå tomma. Tyskarna äro fattiga, och utlänningarna resa ej mer till Berlin, då de kunna få allting billigare hemma.

I Berlin finns f. n. ingen verklig aristokrati, inte ens en penningaristokrati, ty millionerna komma och försvinna som snö i aprilsol. Allting flyter. Rik idag, utfattig i morgon, allt och alla behärskade av Europas enda suveräna majestät, D o l l a r n. "Wie steht der Dollar?" det är det enda aktuella spörsmålet, det enda som intresserar. När lunchbladen "12 Uhe" och "B. Z. am Mittag" flyga ut över millionstaden, äro de slutsålda på en timme, trots sina jätteupplagor. Gatpojken, arbetaren, droskkusken, chauffören, flanören, grossören, ämbetsmannen, ministern, a l l a, ta upp en 100-marksedel ur fickan (för tre månader sedan var priset 5 mark), rycka till sig bladet, och vad är det första, de läsa? Ej Ruhrtelegrammen, nej- valuta- och aktienoteringarna från förmiddagsbörsen, därefter den sista sedlighetsskandalen (en sådan bör aldrig saknar i ett lunchblad, som vill undvika konkurs), och sedan, när allting annat är genomögnat, komma Ruhrtelegrammen, som numera upphört att fängsla den stora massans intresse — man tycks redan vara på det klara med, hur det kommer att sluta: rätten måste vika för makten (som alltid) under kaskader av protester. Väl knyter berlinaren näven både i och utanför byxfickan över de av den franska regeringen anbefallda ogärningarna, men han inser, att raseriet är meningslöst, då landet saknar det enda nödvändiga i detta våldets och barbariets tidevarv, en stark armé. "Es ist gar nichts zu machen", suckar han och tröstar sig med, att dollarn börjar stiga igen. Jag skriver "tröstar sig med", ty det är ett faktum, att Berlin visar ett gladare ansikte, när tidningspojkarna skrika: "Der Dollar steigt!" Hur kan det vara möjligt? Minst tre fjärdedelar av Berlins, av Tysklands invånare spekulera på börsen. När dollarn stiger, stiga också aktierna, plånböckerna fyllas med 50,000- och 100,000-sedlar. Familjefadern kan uppträda bland de sina, prydd med den allra sju sablaste bula, för att citera den svenske Fridolin (det finns nämligen också en tysk Fridolin, skämttidningen "Der heitere Fridolin", vilken existerade, innan Karlfelt blev skald). Inferno blir för några dagar ett paradis (ej länge, ty fastän dollarn är maskulinum, har han den feminina varelsens nyckfullhet, därav hans farlighet och makt), hustrun en ängel, barnen små änglabarn — men pigeschen är oföränderligt densamma, nedlåtande och jäklig, ty har familjen tjänat en halv miljon på börsen, är det så säkert som amen i kyrkan, att pigeschen vunnit miljonen, kan bjuda herrskapet på operan och låna frun sin sidenklänning från Tietz' modemagasin. Der Dollar steigt! Restaurangerna och nöjeslokalerna äro överfyllda, familjefäder med barn och viv, församlade kring sektflaskornas mängd, som ge en skrällande salut till musikkapellets "Deutschland, Deutschland über alles!" Visserligen gå också priserna i höjden till följd av dollarkursen, men några tusen mark betyda inte så mycket, när aktierna stiga, ej från dag till dag, utan från timme till timme. Det är fäst i fattighuset, en dödsdans på avgrundens rand, en förtvivlans orgie. Låt oss äta och dricka, ty i morgon... kanske dollarn... Det är detta fruktansvärda kanske, som hänger som ett Damoklessvärd över dollarhaussens Berlin. Det är detta "kanske", som gör, att familjefadern flyger upp ur sängen som stungen, när morgontidningen prasslar i brevlådan. Han närmar sig lådan med tvekande steg, går kanhända först till buffén för att ta sig en styrketår, bemannar sig, rycker upp tidningen... stirrar förskräckt på helsidesrubriken: "Der Dollar fällt", vacklar in i sängkammaren och tittar skyggt på frun, som piper mellan kuddarna: "Steigt er? Ja?" Familjefadern svarar inte. Ängelns mellan kuddarna blir en furie, sätter sig upp och skriker: "Fällt er?!" Familjefadern nickar. "Du bist ein kompletter Idiot, Mayer!" (Hon säger inte mera Max; det är bara när dollarn stiger). Hon förebrår honom, att han inte sålde i går, fastän hon själv avrådde. Portarna till grälets och nödens Inferno öppnas åter — endast en är evigt densamma, pigeschen med kaffebrickan; hon ler diaboliskt, ty hon sålde i går. Der Dollar fällt! Berlin macht ein böses Gesicht. Restaurangerna och nöjeslokalerna äro glest besatta. Det är långfredagsstämning i staden. Man läser utrikestelegrammen, de låta oroväckande lugnande, alltså faller dollarn ännu mer, ytterligare kursförluster. Man rasar mot riksbanken, för att den understödjer dollarbaissen. Tusentals familjer ruinerade — vi ha upplevat detta de sista dagarna — konkurser och växelprocesser i oändlighet. Sälja eller inte sälja, det är frågan. Det är inte utan, att man i sitt innersta sätter sitt hopp till Poincaré: han går aldrig in på medling, dollarn m å s t e stiga igen! Och så en dag kommer glädjebudskapet från tidningspojkarna — också pojkarna spekulera, det hörs på deras triumferande skrän: Poincaré lekt ab! England ger vika! Dollarn stiger! — Tre fjärdedelar av Berlins befolkning andas lättare.

Men så är det en fjärdedel, som hungrar och fryser, antingen dollarn stiger eller faller. Det är pensionärerna och krigsinvaliderna, som ej ha råd att vara med i dansen kring den gyllene kalven. Min läsare, i en följande artikel vill jag föra dig till deras kyffen. De ha efter ett liv i aldrig svikande plikttrohet mot fosterlandet fått den grymmaste av alla ödets lotter — att vara levande död.

Nemo.

Nordbor i U. S. A.

Liv eller död? Jakob Kronscher, Minneapolis, 37 år gammal, som för ett par veckor sedan bröt nacken, då han föll ur sängen och slog huvudet mot en på golvet stående låda, tros komma att tillfriskna. Då han intogs på General hospital, var han själv övertygad om, att hans dagar voro räknade, men sedan han vaknat upp ur bedövningen efter operationen, har han ändrat åsikter, och hans hopp har ljusnat. "Så länge det finnes liv, finnes hopp", säger ett gammalt ordspråk.

En svensk brodermördare. För 10 år sedan voro Gustav och Joseph Sjögren, resp. 16 och 20 år gamla och bodde hos sin fader, en skomakare i Portland, Conn. Deras moder var död. En kväll år 1912 försvann Gustav. Dagen därpå försvann Joseph. Den 12 jan. 1913 funno några pojkar, som lekte på en tomt nära skomakarens hem, Gustavs lik under en stenhög. Han hade blivit skjuten, och polisen förklarade som sin åsikt, att bröderna, som ofta voro ensamma för sig själva, kommit i gräl, och att Joseph mördat Gustav. I förra veckan blev den förstnämnde arresterad i Hamilton, O., där han gick under namnet Joseph Peterson.

Gynna våra annonsörer.

Dr. Thomas Elektriska Olja för människor och djur.
UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC. Få det äkta PRIS 35c. överallt.

Giftasmaniens offer tros E. Swaney från Fresno blivit och "sjukdomen" skulle förorsakats av en "benförlust", som unge Swaney för ett par år sedan utstått genom en järnvägsolycka. I sorgen över att vara "enbent" har S. sökt trösten i kvinnoförbindelser — enligt en domares i Reno mening, som fått på sin lott att reda ut den enbentes tilltrasslade kärleksförbindelser. Hittills har man framletat sex unga kvinnor, vilka göra anspråk på den kärleksskranka krymplingen som äkta man, men kanske antalet hustrur växer när undersökningen fått fart.

En optimist. Studeranden vid Minnesota statsuniversitet, Harry A. B. Gustafson, anser sig på sätt och vis lyckligare nu, sedan han genom förlust av båda händerna måste använda artificiella sådana, än innan den olycka inträffade, som berövade honom de övre extremiteterna. För två år sedan råkade Gustavson få båda händerna indragna i en malmkrossningsmaskin, där de tilltygades så illa, att de måste amputeras. Han vårdades på sjukhus i fyra månaders tid. Händerna ersattes med krokar, och med litet övning fann Gustavson, att han kunde reda sig ganska bra med dem. Han kan nu klåda sig, äta, skriva med penna, kamma håret samt utföra andra arbeten. Han har nu snart genomgått universitetet samt ämnar bliva lärare. Hans moder är bosatt i Champion, Mich., där han är född.

En spartansk moder. För omkring 16 år sedan blev mrs. Helen Linderman änka med tre små barn. De voro Maud, 6 år, Viola 4 år och Ethel 2 år. Modern arbetade om dagarna och höll det lilla hemmet ihop. Hon hade ej hjärta att lämna sina barn. Men en dag påkördes hon av en vagn och fördes sanslös till County hospitalet. Här låg hon länge utan att kunna ge några upplysningar om sig själv. Då ingen i hemmet visste, vad som blivit av modern, fördes de tre barnen till St. Vincent's Orphanage och senare till Illinois Children's Home. Härifrån sändes de ut i landet. Då mrs. Linderman blev bra, sökte hon efter sina barn, men på "hemmet" ville man ej giva henne upplysningar. De som mottagit barnen skulle skyddas mot deras förlust. Mrs. Linderman gifte om sig och blev mrs Whitcomb. Som ny superintendent tillsattes på barnhemmet, förklädde hon sig och tog plats som tjänarinna där, allt under hopp att finna någon ledtråd. Nu har hon äntligen träffat två av sina flickor. Maud är gift med en svensk vid namn Nelson. Hon var glad att finna sin egen moder. Den tredje i ordningen, Ethel, vistades i ett hem i Benton Harbor, Mich. Hon förenades med sin moder och syster sistlidne jul.

Doktor Hedins föredrag. Den världsberömde svenske upptäcktsresanden doktor Sven Hedin höll på kvällen den 10 mars i Svenska Tabernaklet i Minneapolis ett föredrag om en av sina färder till förut outforskade delar av inre Asien. På ett medryckande sätt skildrade doktor Hedin, huru han med en liten karavan och full av stora förhoppningar begav sig ut för att utforska den stora öknen Taklamakan. Resan blev långt ifrån någon lustresa. De i öknen så ofta återkommande sandstormarne, bristen på dricksvatten och andra olägenheter förminskade karavanen mer och mer, och snart befann sig doktor Hedin så gott som ensam i öknen uthungrad och nära nog försmäktande av törst, samt med ytterst små utsikter att med livet undkomma de övermänskliga strapatserna. Efter flera dagars ensam vandring i öknen fann han slutligen vatten, och den känsla, som då bemäktigade sig honom, kan lättare tänkas än beskrivas. Sedan han druckit sig själv otörstig, fyllde han, i brist på andra kärl, sina stövlar med vatten och skyndade tillbaka till en av sina kvarlämnade av törst nästan döende följeslagare med den livgivande drycken. Senare påträffade doktor Hedin några herdar, av vilka han erhöll närande föda. Genom sin oerhörda viljekraft lyckades han övervinna alla svårigheter och nå de resultat han föresatt sig. I sin föreläsning, som illustrerades av utmärkta skioptikonbilder, omtalade även doktor Hedin, huru han på en av sina forskningsfärder lyckades upptäcka några för länge sedan utdöda och delvis av sand begravna städer. Vid den företagna grävningen påträffade han på papper skrivna handlingar, som skildrade politiska, ekonomiska och sociala förhållanden så långt tillbaka i tiden som till första och andra århundradet efter Kristus. Ett av dessa papper påstås vara 700 år äldre än något förut upptäckt pappersmanuskript. Det alltigenom gediga föredraget mottogs av de talrikt församlade med stormande applåder. Doktor Hedin introducerades av doktor Victor Nilsson, som i några väl valda ord påpekade de insatser Sverige gjort på olika områden under gångna tider samt det stora bidrag till vår tids forskning doktor Hedin gjort. Vice konsul Theophilus Wessén uppläste ett av mr Karl Hellberg författat och doktor Hedin tillägnat poem. Sångkören Arpi sjöng före föredragets början på ett utmärkt sätt två sånger: "Härliga land" samt "Glad som fågeln i morgonstunden". Innan doktor Hedin lämnade talarestolen framförde han till de närvarande hälsningar från konung Gustav och statsminister Branting. Han erinrade även om fröknarna Brändströms och Douglas' kommande besök samt påpekade det goda dessa båda svenska damer utfört och utföra i den kristliga barmhärtighetens tjänst.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som lämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! — Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, impotens, mansvaghet, efruktsamhet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35a).

M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertrykandet av kracksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

KING GEORGE HOTEL
KING & ALEXANDER
Rum per dag eller vecka.
BÄSTA BETJÄNING
ALLT MODERNT
Pris: $1.00 och $1.50 per dag.
DET ENDA SKANDINAVISKA HOTELL I WINNIPEG

TÄNK PÅ
DR. L. E. LOVEGREN
(Skandinavisk Tandläkare)
Då edra tänder behöva uppmärksamhet
Smärtfri utdragning.
Arbetet garanterat.
Svenska talas.
Kontorstid:—8.30 till 5.30.
Hörnet av Main och Market
(Nära City Hall)
Tel. A 8323 Winnipeg, Man.

PATENTER
Trade Marks—Copyrights
Fetherstonhaugh & Co.
Den gamla etablerade firman
36—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG
Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.
Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Köp edra möbler och husgeråd
på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna
J. A. Banfield
"The Reliable Home Furnisher"
492 MAIN STREET — PHONE N6667
"A Highly Polished Store to Deal With"

PLÅGAS ICKE MER
av dålig mage, då äkta Linfröextrakt av Östersunds-magasinets i Stockholm välkända tillverkning finnes. Detta medel botar absolut magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig matsmältning, trög avföring och därmed följande svindel, mattighet, tryckande känsla i maggropen, sveda i bröstet, sömnlöshet m. m. Rekommenderas på det bästa av hrr läkare. Pris per pket $1.20. MRS. J. HALVERSON, 1431 Adams St., N. E. 13, Minneapolis, Minn.

Ådrog sig en svår förkylning. "Under plöjning på åkern de fuktiga och kalla höstdagarna ådrog min son sig en svår förkylning", skriver herr Frank Porkat i Marion, Wis. "Förkylningen slog sig på hans njurar och kan angreps av en blåsåkomma. Han rådfrågade flera läkare, men i stället för att bliva bättre, förvärrades hans tillstånd. Den första flaskan av Dr. Peters Kuriko medförde lindring, och han mår nu förträffligt". Detta omsorgsfullt preparerade örtmedel har en välgörande inverkan på njurarna och kan med fördel användas vid åkommor i dessa viktiga organ; ett litet försök skall visa dess förtjänster. Det kan ej erhållas på apoteken, utan tillhandahålles direkt av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

— Jag begriper inte varför du inte kan tåla automobiler, tänk hur de förkorta avstånden.

— Ja, särskilt till en annan värld.